

καὶ μαλακοὶ σὰ σάρκα ποὺ τρώει φάρ-
(μακα σὲ νοσοκομεῖα κλεισμένη
μέσα στὸ δάσος τῶν τοίχων
ποὺ σέρνονται τὰ μάτια τους πάνω τους
(καθὼς ἀνεβαίνουν.

Πετάνε φτιαγιεὶς τὸ χαρμάνι
στὸ καλοῦπι τῆς σκιάς τους
καὶ σὰν τυφλοπόντικες στριμώχνονται
(στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας τους.
Ὁ κόσμος μόνο ὀνειροπολήσεις ποῦφτα-
(σαν στὴν ὥρα
ποὺ θὰ πουληθοῦν στολισμένες
καὶ θὰ ἐξαγοράσουν τὰ νεύματα τοῦ θρα-
(δυοῦ.

2

Περνάει τὸ χέρι του ἀπ' τὸ λῖπος ὁ Κω-
(στόπουλος
ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ κατεργασμένο ἀπ' τὶς
(ἀλοιφὲς πετσί
στὸν ἀέρα

Τὸ κουραῖμένο κορμί του ξέφευγε ἀπ'
(τὸν ὕπνο ὅλο τὸ βράδυ
γυρισμένο στὴν πιδὲ εὐχάριστη πλευρά,
γυάλιζε στὸ λίγο φῶς ἡ χαλυβένια ρά-
(χη του.

Γελᾶνε τώρα τὰ χρυσὰ του δόντια
μὲ λόγια καὶ καμώματα δανεισμένα
καὶ τὴν ἀγάπη του ποὺ σαλιαρίζει
μὲ πιδὲ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη ἀπὸ ποτέ.

3

Ἀραιὰ φύλλα τὸ κορμί
κι ἀλλοίθωρα τὰ μάτια σὰν περισκόπια
(χωρισμένων κόσμων.
Κοιτᾶνε τόσους ἀπελπισμένους ξενιτε-
(μοὺς

αἷμα τῆς λύπης μαῦρο, αἷμα
τρώει τὸ πετσί,
μέσα σ' ἓνα ἔντερο,
σὰν τὰ θαμμένα δέντρα ποῦγιναν λόφοι
(ἀπὸ κάρβουνο.
1971

Λ. Χαλικοῦ

Εἶναι ὥραϊα τὴ νύχτα

Εἶναι ὥραϊα τὴ νύχτα.

Περνάς καὶ χάνεσαι στὴν ἡσυχία τῶν
(οὐρανῶν
Πατὰς καὶ τραγουδᾷς στὸν ἦχο τῶν βη-
(μάτων
Ἀφουγκράζεσαι καὶ δλαστημᾷς τὴν ἡ-
(ρεμία τοῦ κόσμου.

Εἶναι ὥραϊα τὴ νύχτα.

Ὦρες γλυκειές, κρυφές ματιές, κρυμμέ-
(να λόγια
Καὶ πείσματα οἱ φευγαλέες συναντή-
(σεις.
Ποιὸς εἶσαι; Ποιὸς εἶμαι; Φοβάμαι.

Στοῦ δρόμου τὶς γωνιὲς σταυρόλεξα οἱ
(σκιές
Λύσεις γυρεύουν τὰ ἐρωτήματα τῶν φώ-
(των
Φαντάζομαι πῶς θᾶναι σ' ἓνα σπίτι
(ζωντανῶν
Ποὺ πέθαναν πολὺ καιρὸ καὶ δὲν τὸ ξέ-
(ρουν.

Εἶναι ὥραϊα τὴ νύχτα.

Ἡ μόνη αἴσθησις τὰ ξεραμένα φύλλα,
Τοῦ πάρκου τὸ ἀνάσασμα ἡ τέλεια κί-
(νησι.
Ὁ μέγας πόνος ἡ γρηὰ ποὺ ἀδειάζει
(στὴ πλατεία

Καὶ τὰ Τηλέτυπα βουδᾷ «τῆς ἐκπομ-
(πῆς μας τέλος».
Τέρμα στὰ νέα. Ἡ γῆ σταμάτησε τὸ
(κύλισμά της.
Τί ἀπόγινε ὁ μικρὸς τῶν εἴκοσι συνό-
(ρων.

Πόσα κορμιά, πόσα σφαχτὰ στὸ μύλο
(τῆς ἡμέρας
Ποὺ πῆγε ὁ ἄνεμος σὲ ποιοὺς ἀσκούς
(κοιμάται;
Αὔριο θᾶναι πολὺ ἀργὰ κι' ἂν μάθουμε
Πῶς χύθηκε αἷμα στὸ νησί τῶν λουλου-
(διῶν.

Εἶναι ὥραϊα τὴ νύχτα.

Μὴν τὸ πιστεύετε, μὴ θρυμματίζετε τὰ ὦ-
(ραῖα σας μάτια.
Μοῦ τόπε κάποιος ποὺ δὲ γνώρισε αὐγὴ.

Ἄγτ. Μπουλουτζᾶς—Φαρσινῶς

Ὁ ὕπνος

Ἔρχεται κρατῶντας ραβδία σιδερένια
ἀσημένια μαστίγια
ἀστραφτερές σάλπιγγες βουδῆς
φέρνοντας τὸ ροδαλὸ κορμί του
στὸ χνούδι τοῦ δικοῦ μου.
Ἀνασταίνει πελώριες γυναῖκες χοντρές
γυμνές ἀπὸ στολίδια καὶ πέπλα
μὲ τὰ βυζιά τους δρύσες
γιά τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.
Κουβαλαίει ἄνθρωπους κυριακάτικους μὲ
(μαῦρα κουστούμια
πούχουν τὴν τσάκιση ἀνάμεσα στὰ σκέλια
πούχουν φτερά στὰ πόδια τσιμεντόλιθους
(στὰ χέρια
ποὺ καθάλανε τρόλεϋ σιδηροδρόμους
σπορὺ αὐτοκίνητα μὲ τσοῦλες
μωρὰ ποὺ τὰ γελάσανε μὲ τσίχλες
τυφλῶν μπαστούνια ποὺ τὰ βῆκαν στὰ
(οὐρητήρια

Παίξει ὁ Ὑπνος μου
μὲ τὸ μυαλό μου